

Донесохъ ми одървѣтъ; и като излѣзохъ секундинѣтъ, първата ми работа бѣше да разгледамъ стѣнитѣ. Тамъ се намирахъ много поменици писани, едни съсъ мастило, други съсъ вжгленѣ, нѣколко съсъ върхѣтъ на ножѣтъ. Прочетохъ двѣ строфи отъ французшка поезия, пълни съсъ приятностъ, и сега ми е жялно че не можихъ да ги запомнѣж. Бѣхъ подписани отъ *Нормански Князь*. Хванхъ да ги пѣж, като гледахъ да ги докарамъ колкото можяхъ на гласѣтъ на сиромашката ми Магдалина; нѣ ето че, близо до мене, човамъ единъ викъ, който ги пѣше на други гласѣ. Като свърши съсъдѣтъ ми, извикахъ му *bravo!* а той ми отговори учтиво, и ме попита да ли сжмъ Французинѣ.

« Нѣ, Италиянинѣ сжмъ, и името ми е Силвио Пелико.

« — Съчинителѣтъ на *Франсоаз де Римини!*

« — Сжщи той. »

И тогази, едно честно здрависванѣ, съдружено съсъ съжеления за робството ми.

Попита ме въ коя чяетъ на Италия сжмъ роденѣ.

« Въ Пиемонтѣ, отговорихъ му; отъ Салуче сжмъ.»

И на туй още едно ново захваляне върху характерѣтъ и духѣтъ на Пиемонтезитѣ, и едно особно напоминованѣ на отличнитѣ хора отъ Салуче, и мѣжду тѣхъ Бодони. (*)

Тия разни похвали бѣхъ пълни съсъ нѣжностъ, каквото похвалитѣ на добрѣ въспитанитѣ хора.

« А сега, господине, рекохъ му, позволете ми да ви попитамъ кой сте.

« — Вий пѣхте една отъ пѣснитѣ ми.

(*) Прочотѣ Печятарѣ.